

nje oni zmaj! Z veseljem so sprejemali nauke svetega moža in ga celo naprosili, naj svojo sveto besedo razloži tudi njihovemu sovražniku zmaju.

Sveti mož je rad ustregel tej želji in je šel k zmaju, da mu razloži božji nauk.

„Ne grabi tuje lastnine!“ mu je govoril, „zakaj pisano je, da bo težak odgovor krivičniku. Vsak bodi zadovoljen s tem, kar ima, ker sicer še tega ni vreden! Ljudje na zemlji živijo skupno po narodnostih. Vsak narod ima pravico do življenja; vsak narod si odločaj usodo sam!“ Še to mu je rekel: „Gorje mu, kdor tepta božje in človeške pravice, zakaj zadene ga kazen, ki bo hujša kot je dobrot, ki si jo krivično prisvaja sam!“

In glej, zgodil se je čudež. Zmaj je popolnoma odobral te nauke in bil je z njimi zadovoljen. Sveti mož je odšel, a zmaj je pozabil na njegove nauke . . .

„Ali ni ta nekoč — sedaj? Ali ne živim jaz z materjo v teh časih?“ se je vpraševal sam v svoji sobici.

Kako je končala mati?

Morje žalosti in grenkobe je razlil zmaj po svetu. Vse je ječalo, trpelo, tarnalo. Kot noč črn zastor je vrgel zmaj na te kraje, toda kot večna luč je sijal pod tem zastorom nauk svetega moža. V največjem trpljenju je živela neomajna vera v pravico in resnico . . .

„Kaj je bilo to?“ mu je šinilo v glavo.

„Kdaj se uresniči tvoj nauk, sveti mož?“ se je vpraševal.

„Že se čuje žvenket vojske kralja Matjaža! Sin, pričakujva ga kmalu!“ je odgovorila s proroškim glasom mati, ki je bila prišla neslišno k sinu v sobo.

Tajnosten glas, kakor očetov z onostran groba, jima je zašumel na uho:

„Resnično, ne motita se, ker s tako neomajno vero pričakujeta osvobojenja — mati in sin!“

Pomlad na Goriškem.

Jaz ne vem, kako še more
spet poljana zeleneti,
jaz ne vem, kako še ptički
morejo veselo peti:
V naših srcih strah in žalost —
up prenehal je goreti. —

Ah, kako nam neveselo
zdaj na svetu je živeti . . .
Jaz ne vem, kako še more
spet poljana zeleneti,
jaz ne vem, kako še ptički
morejo veselo peti!

Albert Š.